

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

«Allarga la mà al pobre»

Aquest diumenge commemorarem la Jornada Mundial dels Pobres, una iniciativa convocada pel papa Francesc l'any 2016. Enguany, arriba la quarta edició en un context dolorós i incert que afecta molts països d'arreu del món. En aquest escenari provocat per la pandèmia de la Covid-19, el Sant Pare ens convida a mantenir la mirada envers el pobre per allargar la mà als més necessitats, tot i que sovint no és gens fàcil.

El missatge del papa Francesc publicat en ocasió d'aquesta Jornada és una crida que ens convida a treballar activament per superar les barres de la indiferència i a posar la mirada en allò que és essencial. El Papa vol que no contribuïm a la globalització de la indiferència. Els exclosos, els que arraconem, sempre ens continuen esperant.

El Sant Pare, davant del risc de separar vida espiritual i atenció als més necessitats, ens recorda que «la pregària aconsegueix el seu propòsit quan va acompanyada del servei als pobres». El Senyor ens va revelar que estaria present en els germans més dèbils: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40).

Troblem Déu en la pregària i en l'atenció als altres, especialment quan ens ocupem dels més necessitats. Ens cal, doncs, aquesta doble trobada. És precisament això el que feia el Fill de Déu mentre va ser aquí a la terra, amb nosaltres, com un home més. Pregava en tot moment i es feia trobadís amb la gent, especialment amb els pobres, tant materials com espirituals. Adonem-nos doncs, sense perdre la pau ni l'alegria, de la nostra feblesa humana

i espiritual, i sortim a l'encontre d'aquells que el món menysté: malalts, ancians desamparats, pobres, presos i tots aquells a qui la societat gira l'esquena per les seves accions.

El títol del missatge del papa Francesc «Allarga la mà al pobre» (Sir 7,32) s'inspira en unes sàvies paraules recollides en un dels llibres de l'Antic Testament, el Siràcida. La saviesa del poble d'Israel llavors ja reconeixia que no es podia destriar la pregària a Déu de la solidaritat amb els pobres i amb els qui sofreixen més.

El Papa ens exhorta a reflexionar i a tenir un esperit misericordiós i fraterno que ens faci compartir la riquesa amb els més necessitats. «No s'improvi-

sen, els instruments de misericòrdia. Cal un entrenament quotidià, que procedeixi de la consciència de tant com necessitem, nosaltres els primers, una mà estesa cap a nosaltres» (*Missatge del papa Francesc per a la IV Jornada Mundial dels Pobres*).

Germans i germanes, aquest diumenge celebrem una jornada que ens vol recordar que els pobres no són només membres que formen part de la comunitat cristiana, sinó que són els germans que han d'ocupar el centre de la nostra Església. Tant de bo que puguem acompanyar la pregària al Senyor amb la solidaritat als més vulnerables; allarguem-los la mà sempre amb un somriure.

ACTUALITAT

Joan Roig, un jove d'acció i de pregària

El passat 7 de novembre, l'Arxidiòcesi de Barcelona i l'Associació d'Amics de Joan Roig van celebrar la beatificació del jove Joan Roig Diggle, nascut a Barcelona i martiritzat per la seva fe el 12 de setembre de 1936. La basílica de la Sagrada Família, amb un aforament menor del 25% i unes estrictes mesures de seguretat, va acollir aquest acte que va presidir el cardenal Joan Josep Omella, com a delegat del papa Francesc, en el qual varen concelebrar el cardenal Lluís Martínez Sistach i el nunci apostòlic Bernardito Auzà, i altres bisbes de les diòcesis catalanes. El cardenal Omella, durant l'homília, va assegurar que «Joan Roig pot ser un model de vida cristiana per als joves i adults de la

nostra societat. El seu testimoni pot suscitar en nosaltres el desig de seguir Crist amb alegria i generositat. Joan, conscient d'aquella situació, similar a la que actualment ens toca viure, volia transformar la societat, però no des de la violència, sinó des de l'Evangelí que es concreta en la Doctrina Social de l'Església». El desplegament de la imatge del beat ha estat el punt àlgid de la cerimònia. «*God is with me*», «Déu és amb mi», van ser les paraules que Joan va dir a la seva mare abans de ser detingut pels milicians. Aquesta celebració va coincidir amb el desè aniversari de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família per Benet XVI el 7 de novembre del 2010.

ENTREVISTA

Humanisme cristià

JOAN-ANDREU ROCHA SCARPETTA

«Les societats contemporànies van perdent la seva dimensió humanista, comunitària i pluralista, per convertir-se en societats més materialistes, individualistes i homogènies. La centralitat de la persona humana es va desdibuixant i pren més importància l'estatus i l'accés al poder». El degà de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés (URL), Joan-Andreu Rocha, defensa que la forma de paliar aquesta situació passa «pel retorn a l'atenció a la persona, amb les seves limitacions i vulnerabilitats».

Com ens pot ajudar l'humanisme cristià?

L'humanisme cristià insisteix en el fet que les capacitats humanes s'han d'orientar vers el servei del bé comú, promovent una societat participativa i comunional, on l'atenció i l'ajut als col·lectius més vulnerables fa que suri el bo i millor de la condició humana i la dimensió més social i transformadora de la fe cristiana.

És optimista respecte la fe cristiana?

Crec que la força de la fe cristiana rau en la seva capacitat renovadora, i el seu destí dins les societats actuals depèn del seu testimoniatge transformador. Aquesta transformació significa implicar-se en el servei als més vulnerables, educar en la responsabilitat i el compromís comunitari, implementar una vida econòmica al servei de l'ésser humà, salvaguardar el medi ambient, promoure la pau, la justícia, el desenvolupament sostenible...

Què aporteu a l'alumne de la vostra Facultat com a valor afegit?

Ens centrem en formar persones que volen canviar la societat i el món, mitjançant l'atenció als més vulnerables i en risc d'exclusió. El nostre valor afegit rau en una educació personalitzada que desenvolupa les competències necessàries per centrar-se en l'apoderament d'allò que és essencial de cada individu, més enllà de la seva condició social o física.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Pas generacional agraït

És el dia del seu aniversari. En fa noranta. És un nombre d'anys important, com ho són els seixanta-sis, que fa que entrà a la congregació, o els cinquanta-sis des de l'ordenació presbiteral. Ara té les forces físiques minvades; el cap, però, ben clar, despert i atent a la realitat propera i llunyana. Les seves actituds —qualitats, bon humor, esperit de treball i disponibilitat per al servei— les ha anat repartint generosament, en tants anys de docència universitària i d'acció pastoral, en grups de cristians inquiets i en la vida parroquial, en zones populars, cada cap de setmana, i encara li duren. «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'ufana i de vigor» (SI 92,15).

Celebra l'esdeveniment, amb senzillesa però joiosament, amb els germans religiosos de la seva comunitat, amb la bonhomia habitual. Presideix la celebració de l'eucaristia amb mascarata i assegut. Les cames ja no resisteixen massa estona a peu dret. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (SI 71,9). Prop d'ell, al seu costat, un jove diaca de trenta anys i escaig, que es prepara per rebre l'ordenació presbiteral, diligent,

l'auxilia en tot el que convé: sostenir el missal, apropar-li el pa i el vi, distribuir la comunió...; també a apropar-li el gel hidroalcohòlic. La pandèmia, sempre present. «Igualment els diaques han de ser dignes, homes de paraula [...]; han de guardar el misteri de la fe amb una consciència neta. Abans de fer-los diaques, la seva vida ha de ser examinada, i si són trobats irrepressibles, llavors podran exercir el seu ministeri» (Tm 3, 8-10).

La imatge del prevere ancià i del diaca jove té ressons bíblics. Una vocació religiosa sacerdotal treballada per la vida, lliurada al servei de les persones i al servei de l'Església, i una vocació religiosa diaconal en els seus inicis d'ambdós serveis. Testimoni del pas de les generacions i de la crida de Déu a tothora i en totes les situacions. L'actitud de servei del diaca, respectuosa i reverencial, i l'actitud agraïda del prevere honoraven l'assemblea reunida entorn l'altar. És ben cert que el respecte pels ancians, dels quals hem rebut el do de la fe que ells han guardat, que han mantingut ben viu i tramès amb amor, honora la comunitat creient i afavoreix l'harmonia entre els seus membres.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Los gestos de los santos

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Desde hace cuatro años, el Papa nos convoca anualmente a la «Jornada Mundial de los Pobres». Son muchos los gestos de cercanía del Santo Padre hacia los más pobres y excluidos de entre nosotros.

Su mensaje nos ayuda a descubrir que cada día, a nuestro alrededor, se tienden muchas manos a los pobres. Son manos de las que nadie habla. En la atención a los más necesitados hemos de ver las pobreza que surgen en nuestro entorno y también «vislumbrar la bondad de los santos de la puerta de al lado, de aquellos que viven cerca de nosotros y son un reflejo de la presencia de Dios».

Están presentes «la maldad y la violencia, el abuso y la corrupción, pero —a su lado, dice el Papa— la vida está entretejida de actos de respeto

y generosidad que no sólo compensan el mal, sino que nos empujan a ir más allá y a estar llenos de esperanza».

En la reciente encíclica *Fratelli tutti* (*Hermanos todos*) volvemos a descubrir estos gestos de los santos. ¡Hay lugar para la esperanza!

Ante el engaño del «todo está mal», «nadie puede arreglarlo», «¿qué puedo hacer yo?», «cada día se nos ofrece una nueva oportunidad, una etapa nueva. Hoy estamos ante la gran oportunidad de manifestar nuestra esencia fraterna, de ser otros buenos samaritanos» (Ft 75,77).

Pidamos a María ser como san Francisco de Asís, sembradores de paz y caminar «cerca de los pobres, de los abandonados, de los enfermos, de los descartados, de los últimos» (Ft 2).

Lectures de la missa diària i santoral

16. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Ap 1,1-4; 2,1-5a / SI 1 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta. Sant Edmon, bisbe. Sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Dimarts [Ap 3,1-6.14-22 / SI 14 / Lc 19,1-10].

Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts. Sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ Dimecres (□ Barcelona)

[Ap 4,1-11 / SI 150 / Lc 19,11-28]. Dedicació de la Catedral. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.; santa Rosa Filipina, primera missionera del Sagrat Cor.

19. ■ Dijous [Ap 5,1-10 / SI 149 / Lc 19,41-44].

Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

20. ■ Divendres [Ap 10,8-11 / SI 118 / Lc 19,45-48].

Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. □ Dissabte [Ap 11,4-12 / SI 143 / Lc 20,27-40].

Presentació de santa Maria, vg., al temple. Sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. □ † Diumenge vinent, Jesucrist, Rei de tot el Món (lit. hores: 2a setm.)

[Ez 34,11-12.15-17 / SI 22 / 1Co 15,20-26.28 / Mt 25,31-46]. Santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes). Sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre dels Proverbis

(Pr 31,10-13.19-20.30-31)

Que en té de valor una bona esposa! És molt més preuada que les perles. El cor del seu marit hi confia, no són escassos els guanys que en traurà. Durant tota la vida el farà feliç, i no desgraciat. Es procura la llana i el lli, que les seves mans transformen com vol. Pren a les mans la filosa, i els seus dits agafen el fus. Obre les mans als pobres, allarga el braç als indigents. L'encant és aparença, la bellesa s'esvaeix; l'esposa que creu en el Senyor és la que val tots els elogis. Dediqueu-li cants pels fruits del seu treball: que la seva obra l'elogiï davant de tot el poble.

Salm responsorial (127)R. *Feliç tu, fidel del Senyor.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort. R.

La teva esposa fruitarà com una parra / dins la intimitat de casa teva; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor / seran beneïts. / Que el Senyor et beneïxi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 5,1-6)

Germans, no cal que us escrivim quan i a quins moments arribarà el Dia del Senyor: vosaltres mateixos ja sabeu prou bé que vindrà com un lladre a la nit. La gent es pensarà que tot està en pau i ben assegurat, quan de sobte vindrà la devastació, com els dolors a la dona que ha de tenir un fill, i no se n'escaparà ningú. Però a vosaltres, germans, que no viviu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre, ja que tots sou fills de la llum i del dia. No som pas de la nit ni de la foscor. Per això no hem de dormir, com els altres, sinó vetllar i viure sobriament.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 25,14-30)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Un home que se n'anava fora del país, cridà els seus administradors i els confià els seus béns. A un li donà cinc milions, a l'altre dos i a l'altre un, segons la capacitat de cadascú, i se n'anà. El qui n'havia rebut cinc anà de seguida a negociar-hi, i en guanyà cinc més. També el qui n'havia rebut dos en guanyà dos més. Però el qui n'havia rebut un guardà en un amagatall els diners del seu amo.

Al cap de molt temps l'amo tornà i els demanà comptes. Es presentà primer el qui havia rebut cinc milions, portà també els cinc que havia guanyat i digué: Senyor, m'havia confiat cinc milions i n'he guanyat cinc més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà després el qui n'havia rebut dos i digué: Senyor, m'havia confiat dos milions i n'he guanyat dos més. L'amo li va dir: Molt bé. Ets un administrador bo i de tota confiança. El que t'havia encomanat, ho has administrat fidelment. Ara t'encomanaré molt més. Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor.

Es presentà també el qui n'havia rebut un, i digué: Senyor, sé que sou un home exigent, que voleu collir on no havia sembrat i aplegar on no havia escampat. Per això vaig tenir por i vaig amagar els vostres diners. Aquí teniu allò que és vostre. L'amo li contestà: Ets un administrador dolent i gandul. ¿Tu sabies que vull collir on no havia sembrat i aplegar on no he escampat? Doncs, havies de posar al banc els meus diners, i ara podria recobrar allò que és meu amb els interessos. Preneu-li aquest milió i doneu-lo al qui en té deu, perquè als qui tenen, els donarà encara més i en tindran a vessar, però als qui no en tenen, els prendrà fins allò que els queda. I aquest administrador inútil, traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents».

Lectura del libro de los Proverbios

(Prov 31,10-13.19-20.30-31)

Una mujer fuerte, ¿quién la hallará? Supera en valor a las perlas. Su marido se fía de ella, pues no le faltan riquezas. Le trae ganancias, no pérdidas, todos los días de su vida. Busca la lana y lino y los trabaja con la destreza de sus manos. Aplica sus manos al huso, con sus dedos sostiene la rueca. Abre sus manos al necesitado y tiende sus brazos al pobre. Engañosa es la gracia, fugaz la hermosura, la que teme al Señor merece alabanza. Cantadle por el éxito de su trabajo, que sus obras la alaben en público.

Salmo responsorial (127)R. *Dichosos los que temen al Señor.*

Dichoso el que teme al Señor / y sigue sus caminos. / Comerás del fruto de tu trabajo, / serás dichoso, te irá bien. R.

Tu mujer, como parra fecunda, / en medio de tu casa; / tus hijos, como renuevos de olivo, / alrededor de tu mesa. R.

Ésta es la bendición del hombre / que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión, / que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Te 5,1-6)

En lo referente al tiempo y a las circunstancias, hermanos, no necesitáis que os escriba, pues vosotros sabéis perfectamente que el Día del Señor llegará como un ladrón en la noche. Cuando estén diciendo: «Paz y seguridad», entonces, de improviso, les sobrevendrá la ruina, como los dolores de parto a la que está encinta, y no podrán escapar. Pero vosotros, hermanos, no vivís en tinieblas, de forma que ese día os sorprenda como un ladrón; porque todos sois hijos de la luz e hijos del día; no somos de la noche ni de las tinieblas. Así, pues, no nos entreguemos al sueño como los demás, sino estemos en vela y vivamos sobriamente.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,14-30)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «Un hombre, al irse de viaje, llamó a sus siervos y los dejó al cargo de sus bienes: a uno le dejó cinco talentos, a otro dos, a otro uno, a cada cual según su capacidad; luego se marchó.

El que recibió cinco talentos fue enseguida a negociar con ellos y ganó otros cinco. El que recibió dos hizo lo mismo y ganó otros dos. En cambio, el que recibió uno fue a hacer un hoyo en la tierra y escondió el dinero de su señor.

Al cabo de mucho tiempo viene el señor de aquellos siervos y se pone a ajustar las cuentas con ellos. Se acercó el que había recibido cinco talentos y le presentó otros cinco, diciendo: «Señor, cinco talentos me dejaste; mira, he ganado otros cinco». Su señor le dijo: «Bien, siervo bueno y fiel; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor».

Se acercó luego el que había recibido dos talentos y dijo: «Señor, dos talentos me dejaste; mira, he ganado otros dos». Su señor le dijo: «¡Bien, siervo bueno y fiel!; como has sido fiel en lo poco, te daré un cargo importante; entra en el gozo de tu señor».

Se acercó también el que había recibido un talento y dijo: «Señor, sabía que eres exigente, que siegas donde no siembras y recoges donde no esparces, tuve miedo y fui a esconder tu talento bajo tierra. Aquí tienes lo tuyo». El señor le respondió: «Eres un siervo negligente y holgazán. ¿Conque sabías que siego donde no siembro y recojo donde no esparzo? Pues debías haber puesto mi dinero en el banco, para que, al volver yo, pudiera recoger lo mío con los intereses. Quitadle el talento y dádselo al que tiene diez. Porque al que tiene se le dará y le sobraré, pero al que no tiene, se le quitará hasta lo que tiene. Y a ese siervo inútil echadlo fuera, a las tinieblas; allí será el llanto y el rechinar de dientes».

«Entra a celebrar-ho amb el teu Senyor»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

El text de la carta de sant Pau als cristians de Tessalònica ens recorda que ja ens trobem al final de l'any cristià. Aquestes dues setmanes que queden i la de l'inici d'Advent ens mouen a ser conscients que la vida humana té un final i que, tard o d'hora, haurérem de donar comptes a Déu del que hem fet amb ella.

La primera lectura d'avui enalteix la dona diligent, l'esposa de gran valor sobre la qual reposa el benestar de tota la seva família. No és en la bellesa sinó en la diligència i en la pietat on es fonamenten els mèrits de la dona. A l'Evangelí, Jesús també exalta la diligència dels dos servents, que saben administrar la hisenda que els ha estat confiada i obtenen el doble de benefici: el cent per cent de la inversió. En contraposició del servent que, per un excés de prudència, es conforma només a conservar el que ja té sense arriscar-se a més.

Jesús proposa aquesta paràbola del servent irresponsable per advertir-nos contra la desídia en la preparació personal davant l'arribada del Fill de l'home; i vol assenyalar-nos la necessitat de produir el rdit que Déu espera de la nostra vida.

A la paràbola, el ric propietari reparteix de manera desigual els seus béns entre els seus servents de confiança, perquè els gestionin correctament i produeixin un rdit adequat. Dos d'ells aconsegueixen multiplicar els béns del seu senyor, mentre que el tercer, per por, o per excessiva prudència, els ha deixat dormits, sense produir cap benefici.

Aquest últim servidor mereix la reprovació del seu exigent senyor, ja que no ha sabut incrementar el que se li havia confiat. I és que Déu no es conforma que conservem el que ja tenim, sinó que desitja que creixi i s'incrementi. Déu és exigent amb la missió que ens té confiada.

El final de la paràbola ens pot sorprendre, ja que el ric propietari ordena afegir el talent del qui no ha produït res al qui ja en tenia deu. Ell ha estat eficaç en la missió encomanada, i per això rep més talents amb els quals seguir negociant.

L'esment final que fa Jesús de les tenebres, amb els plors i el cruixir de dents, ens posa en actitud de judici final i definitiu. I és que la nostra actitud i el nostre comportament en aquesta vida determinen el nostre destí en l'altra.

Activitats del senyor cardenal

Del 16 al 20. Participarà, telemàticament, a la CXVI Assemblea Plenària de la CEE, que se celebrarà a Madrid.

Agenda

XXXI Cicle de concerts a la catedral de Barcelona. Dimecres 18 de novembre, a les 21 h, concert de Mar Vaqué, organista a la Emmauskirche de Stuttgart.

Asociación de Adoradoras del Santísimo Sacramento (Esclavas del Sagrado Corazón, c/ Mallorca, 234). Dijous 19 de novembre (12 h), oració al Santíssim Sagrament seguida d'Eucaristia a les 12.30 h. Amb les degudes condicions sanitàries amb motiu de la pandèmia.

30è Cicle de concerts d'orgue a Cabrera de Mar. Dissabte 21 de novembre (21 h), amb Carme Godall. A l'església de Sant Feliu, de Cabrera de Mar (pl. de l'Església, 4). Cal reserva prèvia a: t. 659 138 328, a/e: cursorgue@hotmail.com

In memoriam

Mn. Joan Benito Tolsau. Aquest prevere del nostre Arquebisbat, canonge emèrit de l'Excel·lentíssim Capítol Catedral de Barcelona, morí en la pau

LA FECUNDITAT DEL SOFRIMENT

FRANCESC TORRALBA
Filòsof i teòleg

La finitud, condició humana

La finitud és la referència central i ineludible de la condició humana. Per això, ha de configurar el subsòl metafísic de tota pedagogia verdaderament humana. La finitud és la característica més definitòria de la persona humana. I no solament la finitud, sinó també la consciència de la finitud, és a dir, la vivència interior, el coneixement personal de la finitud. L'home i l'animal són finits, però només l'home és conscient de la seva finitud, és a dir, tan sols ell se sap finit i moridor.

Totes les dimensions de la vida humana tenen un mateix comú divisor: el seu caràcter finit. Les tres activitats de la persona humana que recorda Aristòtil en la *Metafísica* (*theoria*, o teòretic-esperecativa, *praxis*, o pràctica, i *poiesis*, o productiva) estan unides per un mateix fil conductor: la finitud. Tot el que pensa i fa l'home és finit i limitat. L'obra d'una persona depèn de la seva natura (*operare sequitur esse*). Si la seva essència és finita i limitada, la seva obra tindrà les mateixes característiques. Aquest tret definitori de la natura humana ha quedat, però, ofuscat

en el pensament actual i, de retruc, també en la pedagogia.

En la pedagogia actual, el model de l'educand transcedeix els límits de la condició humana. Segons una bona part de la pedagogia actual, l'educand pot assolir tot allò que es proposi. S'eludeix el fantasma del fracàs en l'acte educatiu i es distorsionen els objectius per a no causar un trauma en l'educand. S'evita l'enfrontament amb el fracàs, amb la negació i, en darrer terme, amb la humiliació.

És la pedagogia dels exitosos, dels triomfadors. En aquestes coordenades, el discurs pedagògic xoca frontalment amb l'experiència quotidiana del viure. La vida humana travessa situacions de fracàs, de sofriment i de desconsol que no es poden obviar de cap manera. El fracàs està a l'aguait en tots els àmbits de la vida personal: en el camp professional, en el camp afectiu, familiar, social... El fracàs no es pot esborrar amb una pinzellada. És una possibilitat real. Per això, cal afrontar-lo i mirar-lo cara a cara.

El sofriment, un nou tabú?, Ed. Claret

de Crist, als 91 anys, el 4 de novembre. Va néixer a Vegafria (Segovia). Es va especialitzar en dret canònic a Salamanca i fou membre del Tribunal Eclesiàstic de la nostra arxidiòcesi. També fou delegat diocesà d'economia. Les exèquies es van celebrar el dia 5, a la Catedral de Barcelona, i les va presidir el cardenal Lluís Martínez Sistach, que va concelebrar amb Mons. Sergi Gordo, junt amb altres canonges i preveres. En l'homilia, el cardenal va destacar que Mn. Benito «va ser un gran treballador i un exemplar servidor de l'Església».

llador i un exemplar servidor de l'Església».

Jocs didàctics

Jocs didàctics per a la classe de religió i la catequesi. Presentem aquests jocs didàctics editats per Teixuvà, que significa «tornar a creure», amb la idea original de Montserrat Claveras, professora de religió, i amb disseny i maquetació de Mercè Agustí. Els jocs estan adaptats a diferents edats i poden jugar-hi nens i nenes de pri-

mària i adolescents de secundària. També són adequats per passar bones estones en família, i un bon recurs per a residències de la tercera edat. Actualment hi ha els següents jocs: Bingo de Jesús, Joc de memòria, Joc del dòmino, Joc de les qualitats, un puzzle i un llibre per pintar amb temàtica de Nadal. Els trobareu a la llibreria Claret, a les Paulines i a la Balmesiana.

QR code

CARTA DOMINICAL

† **CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA**
Arzobispo de Barcelona

«Tiende la mano al pobre»

Este domingo conmemoramos la Jornada Mundial de los Pobres, una iniciativa convocada por el papa Francisco en el año 2016. En esta ocasión, llega la cuarta edición en un contexto doloroso e incierto que afecta a muchos países de todo el mundo. En este escenario provocado por la pandemia de la Covid-19, el Santo Padre nos invita a mantener la mirada hacia el pobre para tender la mano a los más necesitados, aunque a menudo no es nada fácil.

El mensaje del papa Francisco publicado con motivo de esta Jornada es una llamada que nos invita a trabajar activamente para superar las barreras de la indiferencia y poner la mirada en lo que es esencial. El Papa quiere que no contribuyamos a la globalización de la indiferencia. Los excluidos, los que arrinconamos, siempre nos siguen esperando.

El Papa, ante el riesgo de separar vida espiritual y atención a los más necesitados, nos re-

cuerda que «la oración logra su propósito cuando va acompañada del servicio a los pobres». El Señor nos reveló que estaría presente en los hermanos más débiles: «En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40).

Encontramos a Dios en la oración y en la atención a los demás, especialmente cuando nos ocupamos de los más necesitados. Es necesario, pues, este doble encuentro. Es precisamente esto lo que hacía el Hijo de Dios mientras estuvo aquí en la tierra, con nosotros, como un hombre más. Oraba en todo momento y se encontraba con la gente, especialmente con los pobres, tanto materiales como espirituales. Démonos cuenta pues, sin perder la paz ni la alegría, de nuestra debilidad humana y espiritual, y salgamos al encuentro de aquellos que el mundo desprecia: enfermos, ancianos desamparados,

pobres, presos y todos aquellos a quienes la sociedad da la espalda por sus acciones.

El título del mensaje del papa Francisco «Tiende la mano al pobre» (Eclo 7,32) se inspira en unas sabias palabras recogidas en uno de los libros del Antiguo Testamento, el Eclesiástico. La sabiduría del pueblo de Israel ya reconocía entonces que no se podía distinguir la oración a Dios de la solidaridad con los pobres y con los que más sufren.

El Papa nos exhorta a reflexionar y a tener un espíritu misericordioso y fraterno que nos haga compartir la riqueza con los más necesitados. «Uno no improvisa instrumentos de misericordia. Es necesario un entrenamiento cotidiano, que proceda de la conciencia de lo mucho que necesitamos, nosotros los primeros, de una mano tendida hacia nosotros» (Mensaje del Papa Francisco para la IV Jornada Mundial de los Pobres).

Hermanos y hermanas, este domingo celebramos una jornada que nos quiere recordar que los pobres no son solo miembros que forman parte de la comunidad cristiana, sino que son los hermanos que deben ocupar el centro de nuestra Iglesia. Ojalá que podamos acompañar la oración al Señor con la solidaridad a los más vulnerables; tendámosles la mano siempre con una sonrisa.

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

 [facebook.com/EsglesiaBarcelona](https://www.facebook.com/EsglesiaBarcelona)
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT